

PIGESPEIDERNE

DET DANSKE PIGESPEIDERSKORPS

NR. 6 * AUGUST 1948 * 31. AARGANG

Det bruser med høstlig Uro i Storskovens
og med flimrende Blade rører sig Kroner,
Skoubundens Nalder.
Endnu er det Sommerens Sang, som i
Løvsalen toner.
Men jeg hører et Øksehug — Høsten, der
Sommeren fælder.

Jeg kommer fra Vejen — den glatte,
cementgraa Chaussé —
der stod Stimer af Ungdom forbi mig
paa blinkende Hjul.
Herinde i Skoven er ikke en Vandrers
at se —
hvem kryber vel mere for Solen og Somren
i Skjul?

Jeg vandrers ad Vejen, som Søren
Kierkegaard gik,
jeg sidder ved Søen, hvor forud med
Venner jeg sad,
og med Blyant kradser jeg ned paa
Dagbogens Blad
den Tekst, som jeg fandt til Minders Musik.

Lyslukkede Ungdom, flyv ud paa det
blanke Hjul
til Sommerens Sø, til Sol og til Sand og
til Strand.
I Granernes Skygge er der en ensom Fugl,
der synger saa sødt for en hvidhaaret
Skovgangsmand.

Johannes Jørgensen

Kære Spejdere!

Det er meget længe siden, at vi har mødt hinanden i denne spalte, et fjerdingår er faktisk en lang tid. Træerne var nøgne og sorte den gang, og nu er sommeren ved at gå på hæld, men endnu er haverne dejlige, og æblerne er ved at blive modne nu.

Vi har alle været på ferie, og når ferien er fuld af oplevelser, nye mennesker man traf og kom ind på livet, nye veje med sol og sommer over, bakker med store udsyn, så var det gode dage, der gav kræfter til mørke vinterdage.

I kender alle fornemmelsen, når I er kommet hjem fra lejragerne, af at verden er bleven anderledes, at man selv er blevet fornyet, så alle mennesker må kunne se og fornemme paa en, at sådan er det. Dagerne har fået en anden kulør, bare fordi man er glad, og fordi man har oplevet noget, der var helt anderledes. Tingene har fået et nyt perspektiv, og den glæde, man fandt, mens sommeren stod stor og gylden over dagene, så tiden sommetider syntes at stå stille, skal vi af alle kræfter søge at bevare, fordi det er lige så vigtigt for sundheden, som den brune kulør omgang med sol og hav gav.

Jeg har selv været syg den meste af den tid, hvor jeg ikke har skrevet, men også det kan give gode oplevelser. Jeg har set patienter, der bar deres lidelser med intet mindre end heltemod og uden at klage, som tværtimod havde små gode smil tilovers til andre, der var bange, og jeg har oplevet små trætte sygeplejersker i evindeligt trav og travlhed, men altid milde, og jeg har haft fornemmelsen af, at de mennesker, der kom til mig, kom mig ved på en helt ny måde, — også der fik tingene et helt nyt perspektiv. Alt det, vi har oplevet sådan, at vi virkelig var med i det, det som farvede nogle af vore dage, skal vi ikke glemme, men tage det med os og lade det styrke os ind i nye dage.

Annesofie.

PIGESPEIDERNE

UDGIVET AF
DET DANSKE PIGESPEJDERKORPS

REDIGERET AF
ANNESOFIE HERMANN

EN DAG i Sommerfugle- Land

Er der ikke noget om, at et Navn kan dække over ganske bestemte Egenskaber hos sine Bærere, saa de kommer til at ligne hinanden — baade i hvad de er og hvad de gør? Lasse er for mig Indbegrebet af Dydsirethed — naar det er en Dreng, der hedder det. Jeg har kendt fire af den Slags dydige. Lasse, som Pigenavn, er derimod noget skægt. Maaske blot, fordi jeg kun har kendt denne ene.

Hun kom springende forleden Dag og havde faaet en mægtig Idé. Nu har hun gennem et helt Aar været grebet af en Samlerraptus. Der har været byttet Frimærker med Drengene i Skolen (og hun blev snydt, saa Vandet drev). Mærkater og Tændstikæsker kan de dumme Drenge selv rode med. Nipsenaale er aandssvagt. Men nu var der aabnet for helt nye og rige Muligheder. Lavendelhækken stod og blomstrede, og over den stod Sværmen af hvide og røde og sorte og brune og gule Sommerfugle.

Hun vilde samle.

Det er ikke noget for Piger, sagde jeg, og saa blev hun fornærmet. Men vi blev alligevel enige om, at der ikke for ingenting staar i Ping-Lovene, at man skal være god mod Dyrene — det er ingen ringe Forskole, naar man skal avancere til at blive Spejder engang, og saa købte vi os et Par smaa Bøger i Stedet for. Noget saa spændende som en Baedeker — saadan som alle snobbete Udlandsfarere i de gode gamle Dage kaldte en gemen Rejsefører — — vi købte en Baedeker til Sommerfugleland. Det var Michael Schrøders „Danske Storsommerfugle“, og med Farvefotografierne i Haanden gik vi paa Eventyr i Naturen formedelst 2 Kr. og 85 Øre.

Det nytter ikke, man styrter til for at se en pæn Sommerfugl — for saa er den fløjet! Man smider sig, saa lang man er, og maver sig hen til den; saa bliver den siddende. Hvorfor? Jo. Det hænger sammen med Insekternes Øjenbygning; Sommerfuglen har ikke, som vi, to Øjne, men to Øjensamlinger. Ser man paa saadan et Øje gennem et

Forstørrelsesglas, kan man tydeligt se de bittesmaa Øjne, Sommerfugleøjet er sammensat af. De ligner fuldstændig de smaa sekskantede Celler i Biernes Vokskager. Hvert Øje opfatter et Synsindtryk, og den stakkels Sommerfugl vilde altsaa set hundred-dobbelt, hvis ikke alle Smaaøjne-synsindtryk samledes i et fælles Billede — saadan som det gaar os med vores to Øjne. Der er bare den Forskel, at Insektojet kan se meget mere paa een Gang! Det er bygget som en Halvkugle, og de smaa Øjne, som sidder foroven paa Halvkuglen kigger derfor op, de, der sidder forneden, kigger ned o. s. v. Det kan selvfølgelig have sin praktiske Værdi at kunne spejle hele Horizonten rundt paa een Gang, men det har ogsaa sine Mangler, for jo mindre i Udstrækning den Ting er, som Sommerfuglen betragter, des færre er de Smaaøjne, som er i Stand til at se Tingen — og saa bliver Billedet uskarpt. Det er klart, at 50 Øjne ikke ser saa godt som 300. Derfor maver man sig hen til en Sommerfugl for ikke at fylde for meget i Landskabet — samtidig med, at man er taknemlig paa dens Vegne, at Sommerfugle ikke gaar med Brillen — sikke et Sløv det vilde være at pudse ...!

Vi undrede os ogsaa over de tynde Ben — som er alt for tynde til den store Krop og de mægtige Vinger, som er de største i Forhold til Kroppen indenfor hele Dyreriget. Og saa nappede jeg en Sommerfugl, som var helt bedøvet af Lavendelhonning.

„Det sagde du, jeg ikke maatte!“ sagde Lasse fornærmet. „Nu gør du det selv.“

„Jeg slipper den igen,“ sagde jeg.

„Jamen — naar Støvet er gaaet af Vingerne, kan Sommerfuglen ikke flyve!“

Jeg beroligede hende med, at nu kunde vi jo prøve. Og saa gav vi os til at gnide lidt paa Vingerne. Det føltes, som om de var fedtede, og samtidig kom der en Masse Støv paa Vingerne. Kigger man paa det Støv, der sidder paa Fingrene, kan man godt gennem et Forstørrelsesglas se, at det slet ikke er Støv — det er ganske flade Skæl, der hver har sin Farve. Paa Fingeren ligger de mellem hinanden. Røde, gule, hvide og sorte. Men paa Sommerfuglevingerne har de siddet i Række og Geled; det ene har dækket over det andet, ligesom Teglstenene paa et Hus, og naar mange Skæl af samme Farve sidder saadan sammen, saa er det, de danner de dejlige Tegninger.

Skællene er i Virkeligheden ikke andet end Haar, der er blevet omdannet og flade, og Vingerne, som Haarene har siddet paa, er glasklare og tynde, bygget paa nøjagtig samme Maade som Fluens eller Biens Vinger.

„Jamen — en Bi flyver da godt nok uden Skæl paa Vingerne,“ sagde Lasse.

„Det gør vores Sommerfugl ogsaa,“ sagde jeg — og saa fløj den.

Men der var andre af de brogede Gæster over Lavendelhækken, der nok var værd at kigge paa. Dem, der var flest af, var Kaalsommerfuglene — de hvide Sommerfugle.

Mange flyver, naar man nærmer sig, men der er altid nogle, der er mindre agtpaagivende — der er jo saadan en Vrimmel omkring dem af Brødre og Fætre, Søskende og Kusiner. Vi fik Lejlighed til at se, hvor praktisk deres Snabel er indrettet — den, som henter Honningen op af Blomsterne. Sommerfuglene lever kun af flydende Føde i deres korte Liv, og derfor er deres Mund indrettet paa den mærkelige Maade, at Overlæben og Underlæben er trukket ud, saa de tilsammen danner et langt Rør, som hos Kaalsommerfuglen er mere end 1 cm langt. Mellem de store sammensatte Øjne ligger det — i Hvile rullet op som en Urfjeder, gemt mellem et Par haarede Klapper. Se nu, hvordan den, inden den bruger Snablen, ruller den ud og sænker den ned i de honningfyldte Blomster. Jo — den Honningpumpe er et helt lille Naturens Vidunder.

„Bli'r en Sommerfugl ikke ret mange Dage?“ spurgte Lasse.

„Jo,“ sagde jeg, „alle de dér er skam gamle Damer og Herrer, hvis man skal tage efter hele den Tid de har levet. Hvis du derimod mener som udvokset Sommerfugl, saa er Tiden jo begrænset.“ Og saa begyndte jeg paa hele Sommerfuglens Udviklingshistorie — om Æg og Larver og Pupper og endelig det sidste Stadie paa Vejen — Sommerfuglen.

„Hvorfor er der saa mange af de hvide?“ spurgte Lasse.

„Fordi Kaalsommerfuglene er Skadedyr — og Skadedyr er der altid mange af.“

„Skal vi saa ikke slaa dem ihjel?“ sagde Lasse.

„Nej — hvorfor dog? Det klarer Naturen selv. Her mellem Sommerfuglene lurar der ingen Farer — andre end naar Svalerne napper en af dem. Næ — Naturens Skadedyrsbekæmpelse sætter ind paa langt mere praktiske Steder og Tidspunkter. Kaalsommerfuglene ordnes helt enkelt af en lille Hveps, der ikke er mere end et Par Millimeter stor. Saa lille er den, og saa faatallig i Forhold til de mange Sommerfugle, at man paa Forhaand skulde tro, at Opgaven var haabløs. Men Hvepsen har sin Strategi og sine hemmelige Vaaben — det var noget, man først opdagede lige omkring Aarhundredskiftet.“

En Sommerdag i Aar for 50 Aar siden sad en fransk Videnskabsmand bøjet over sit Skrivebord. Nøje sad han med anspændte Øjne og talte nogle bitte smaa døde fluelignende Insekter, som han een efter een halede op af et Syltetøjsglas med en fin Pincet. Han interesserede sig nemlig for Skimmelsvampe, der angriber og dræber Sommerfuglelarver, og stor havde hans Overraskelse været, da den syge Larve, han havde i Glasset — og som han troede var angrebet af Svamp — voksede i Tykkelse og blev helt deform. Og saa en Dag skete det. Han selv skrev om det med følgende Ord: „Ud af en eneste af mine Larver er der kommet, jeg lyver ikke, nær ved tre Tusind bitte smaa Insekter, som viste sig at være Snyltehvepse!“ Man kan forstaa, at han var træt i Øjnene, da han var færdig med at tælle. Han havde set det samme, som allerede Leonora

Christine i Fængslet i Blaataarn havde set i 1682, da hun til sit Jammersminde betroede, at hun havde faaet „en Erfarenhed om Kaalorme, som vare eet Slags af Syne, lige stribede og af lige Farver. Men af alle komme ikke Sommerfugle, thi af nogle Kaalorme kommer af begge deres Sider smaa stakkede Orm som Maddikker ...“

Men 200 Aar skulde der gaa, før man fandt ud af, hvordan noget Dyr kunde faa Lejlighed til at lægge saa mange Æg i et andet Dyr — for det maatte jo være Forklaringen! Saa fandt man ud af, at den lille Snyltehveps ikke lægger mere end eet eneste Æg — højst to, og at de Æg inden de begynder at udvikle sig, giver sig til at dele sig i een Uendelighed inden hvert enkelt Æg af de nye Æg „ruges“ ud. Fænomenet kalder man Polyembryoni, og det var vist en Fidus for alle Ægforretninger. Tænk at sælge ud om Aftenen paa nær et Par enkelte Æg — og om Morgenens ligger hele Lageret fyldt!! Men hidtil er det altsaa kun sket i Sommerfugleland.

„Jamen, dør saa Sommerfuglelarverne?“ spurgte Lasse.

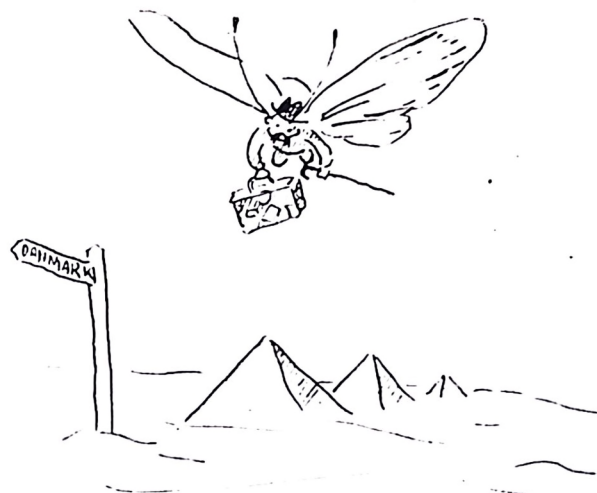
„Ja — selvfølgelig gør de det — men der dør aldrig flere, end at der altid er nok tilovers af de raske til at se pæne ud over Lavendelhækken — og se der! Det var en Admiral!“

„En Admiral?“ sagde Lasse mistroisk, som lige akkurat har lært saa mange maritime Udtryk, at hun ved, det er en Herre med meget Guld paa Ærmet. „En Admiral?“

„Ja — den sorte der med den røde og hvide Tegning. Den hører til Storflyverne inden for Sommerfuglene. Hvert Foraar kommer Admiralerne i Tyskland og længere mod Syd, frem af deres Vinterdvale — for de bliver nemlig gamle nok til at kunne leve baade et Efteraar, gemme sig om Vinteren paa et Loft eller i et hult Træ og komme frem om Efteraaret. Saa er de udhvilede efter de mange Maaneders Dvale. De begiver sig paa Rejse, og Turen gaar til Danmark og de andre nordiske Lande. Heroppe lægger de Æg, Larverne kommer frem og æder sig store og fede og mætte i vores Brændenælder. Saa forpupper Larverne sig og bliver til sidst til Admiralerne over Lavendelhækken.“

„Rejser de saa tilbage mod Syd?“

Der blev jeg Svar skyldig. Man ved det ikke. Maaske forsøger nogle af dem at drage tilbage igen til Forældrenes Hjemegn, ligesom Trækfuglene gør det — men de andre dør, lige som de fleste ærlige Sommerfugle gør det, naar Vinteren kommer. Herhjemme kan de ikke overleve den. Admiralen har en Fætter, der hedder Tidselsommerfuglen; af og til finder vi den herhjemme, men almindelig er den ikke. Ogsaa den har Rejselysten i Blodet. Undertiden faar Nordamerika Besøg af den, naar den i Sværme paa tusinde Millioner af Medlemmer er kommet frem af Puppen i Mexico eller andre Steder i Mellemamerika. Saadan nogle Sværme — men meget mindre — kender vi ogsaa her fra Europa. Tidselsommerfuglene starter tidligt om Foraaret nede omkring Sahara, naar Nordafrikas Kyst

i April, krydser Middelhavet og naar Danmarks Kyster i Begyndelsen af Juni. Undertiden følger de ikke engang Turistraadets Opfordring om at holde Ferie i Danmark — de drager videre og slaar sig igennem — saa langt som til Island. Det er jo næsten ikke til at begribe, hvordan Sommerfuglene har Kræfter til saadan en Udholdenhedspræstation (man tænker paa de 60–80 km om Dagen, som man selv med Stolthed beretter om naar Sommerturen er overstaaet, samtidig med at man fortier den omme Hale!“) Vi ved kun, at Sommerfuglene maa flyve Dag og Nat for at tilbagelægge de mange Tusinde Kilometer.

„Rejser saa Kaalsommerfuglene ikke ogsaa?“ spurgte Lasse.

„Jo, jo,“ sagde jeg. „Hold Udkig med dem! Hvert Aar kommer de i store Sværme. Fra Moen og de sydlige Øer ser man dem tit i store Sværme drage ud over Østersøen, og falder saadan nogle Sværme over Kaalmarkerne, vilde Kaalplanterne være fortabt, hvis vi ikke vidste, baade at man kan sprøjte Kaalplanterne, saa Kaalormene æder Giften og dør — og hvis vi ikke fik saa god Hjælp af den lille Snyltehveps — den med Æggefiden.“

Lasse har faaet en ny Raptus. En af de helt rigtige. Hun tæller, hvor mange forskellige Sommerfugle hun kan finde i Lavendelhækken, og hun er forlængst blevet overbevist om, at de kunne, flyvende Sommerfugle er ti Gange smukkere end en Samling stovede do. paa Knappenaal under Glas. Hun gaar rundt og kigger forsigtigt paa det alt sammen; jeg er sikker paa, at hvis hun var begyndt at læse Digte, vilde hun nikke bedredende, naar hun saa, hvad Helge Rode engang har sagt — nemlig, at „i en Verden, hvor Kaalormen gaar i Seng, falder i Sovn og vaagner op med hvide og brogede Vinger, dér kan alting ske!“

—scient.

NIELS NÆVE

og hans Pælestik

Jeg tvivler ikke om, at du er i stand til at slå et pælestik, dette stik, som er uundværligt for enhver, som har med tovværk at gøre, blandt andet fordi det udgør den hurtigste metode til at lave et solidt øje på en ende. Vel at mærke et øje, der har de tre gode egenskaber: a. Stikket går ikke op af sig selv, b. Stikket glider ikke paa den faste part, c. Stikket er forholdsvis let at løse igen.

Især af søfolk bruges pælestikket meget, f. eks. når der i en fart skal laves øje på en fortojningstrosse, som kan kastes over en pullert eller pæl (deraf stikkets navn).

Imidlertid forekommer det også, at man skal gøre fast med pælestik i en ring eller en anden genstand af en sådan form, at tampen af tovværket må tages rundt om genstanden, før man kan slå stikket.

Derfor er det vigtigt, at du lærer den rigtige metode til at slå et pælestik. Dersom man kun har lært det efter en enkelt skitse i en håndbog, når man som regel ikke længere end til metoden med først at lave det lille øje og derefter den store bugt.

Se nu på disse tegninger, som viser, hvordan man skal

lave et pælestik på en tynd ende, og øv dig så nogle gange; så kan du også gøre det.

Tag tampen i højre hånd og den stående part i venstre hånd. Læg tampen hen over den stående part, så der dannes et bugt af godt og vel den ønskede størrelse. Højre tommelfinger holdes nederst og føres under den faste part som vist i fig. 1.

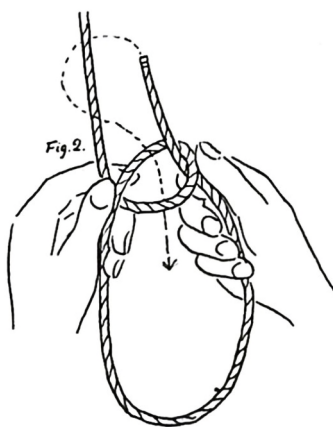
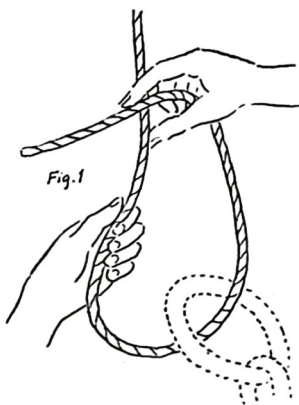
Ved at vride højre hånd en halv omgang til højre fremkommer det lille øje på den faste part (se fig. 2).

Før derefter med højre hånd tampen bagom den faste part og ned gennem øjet igen, som pilen viser i fig. 2.

Stikket sanses sammen, ved at man holder med venstre hånd i den faste part overfor øjet og med højre hånd haler i de to parter, som er angivet med pile i fig. 3.

For at du kan se, hvorledes man lettest løser et pælestik, har jeg i fig. 4 vist stikket set „bag fra“. Læg mærke til „nakken“! Skub nakken opad, så kan stikket løses som ingenting. Dersom stikket er knebet meget hårdt sammen, så giv det først et par ordentlige nakkedrag med en hård genstand.

Niels Næve.

Hurtig teltrejsning

Vor trop havde meldt sig til divisionsturneringen, og som sædvanlig var hurtig teltrejsning en af de ting, der skulle konkurreres i.

De almindelige regler for denne disciplin var dengang omtrent som følger:

„Der anvendes almindeligt tagtelt og to telstænger.

„Hver trop stiller et hold på seks mand, som før startsignalet lyder skal stå på een linie, og det sammenpakkede, surrede telt skal ligge på jorden foran holdet.“

„Når teltet er rejst, skal det stå fast, lige og glat.“

„Der gives slutsignal, når holdet derefter atter står på linie.“

Disse teltrejsningskonkurrencer havde altid irriteret mig, og jeg tror, at det var fordi de aldrig kom til at give det rigtige billede af, hvor veltrænet og hvor godt samarbejdet et hold kunne være.

Grunden? — Simpelthen den, at næsten alt afhang af en enkelt mand, nemlig af ham, hvis opgave det var at anbringe den inderste telstang.

Hvad enten holdet så brugte metoden med først at rulle teltet ud på jorden, hvorefter manden med stangen bugtede sig ind og anbragte pinden i hullet og derefter rejste sig op med stangen, eller holdet valgte først at rejse teltet på den yderste stang og sætte de to forreste hjørnebarduner midlertidigt. Den inderste „stangmand“ stormede så ind imellem fligene og søgte at mase sig frem til det inderste hjørne for at finde sit hul.

Ærlig talt havde jeg ofte den fornemmelse, at „hurtig teltrejsning“ snarere burde hensættes til lejrbaalsunderholdningen i kategori med sækkevæddeløb og lignende klovneforestillinger, frem for, at det skulle være en praktisk lejrkonkurrence.

En klovneforestilling var det, når den „inderste stangmand“ tumlede rundt indviklet i lærred på vild jagt efter hjørnet med pariserringen, fægtende og snublende og stikkende telstangens spids ud gennem lærredet hist og her. Havde han endelig fået anbragt stangen rigtigt, skete det ofte, at medarbejderne fik ham væltet en gang eller to, inden de fandt ud af at hale samtidig til alle sider. Miséreren var jo, at det var holdets leder, der selv havde overtaget det mest ansvarsfulde job og kæmpede sin ensomme kamp derinde i mørket, i stedet for at blive udenfor og have overblik over situationen.

Jeg skulle træne troppens teltrejsningshold, og jeg havde fået en „fidus“ af en af de gamle rotter. Det er muligt, at mange allerede kender fidusen, men da der sikkert også er en del, for hvem den er ny, stiller jeg den hermed til fri disposition, da jeg ganske sikkert ikke kommer til at deltage i flere konkurrencer i hurtig teltrejsning.

Vort telt blev ændret, så det fik udvendige telstænger. Under teltrykken løb en line, som hjalp til at bære ryggen

og holde den pænt strakt, og linens ender var forsynede med små øjer, der lige stak ud igennem de pariserringe, der tidligere havde været brugt til at stikke telstængerne igennem. Lige indenfor pariserringene havde linen solide stopperknob.

Teltet blev lagt sammen i harmonikafacon og derefter rullet til en pølse, således at et af de små øjer stak ud i hver ende.

Og så blev der trænet.

Holdet stod på geled. 2 stangmænd og 4 pløkmænd. Pølsen lå surret med sejlarn foran os, og ved siden af denne lå seks pløkke og de to telstænger, på hvilke endebardunerne var midlertidigt „permanent“ fastgjorte.

Dommerfløjten lød, og stopurets sekundviser begyndte at dreje.

En af pløkmændene kappede pølsens surring. Stangmændene greb hver en pløk og en stang, stak stangen i hver sin pløkke (med villie siger jeg ikke „i hver sit øje“), trak til hver sin side, så teltet foldede sig ud, og stod så stille og holdt stængerne lodrette og teltrykken strakt.

De 4 pløkmænd var allerede klar med deres pløkke ved hver sin hjørnebardun, og i samme øjeblik hjørnerne var sat, løb stangmændene ud med endebardunerne og plantede de sidste to pløkke.

Holdet stod atter på geled. Holdlederen gjorde spejderhilsen for dommerne og meldte klar.

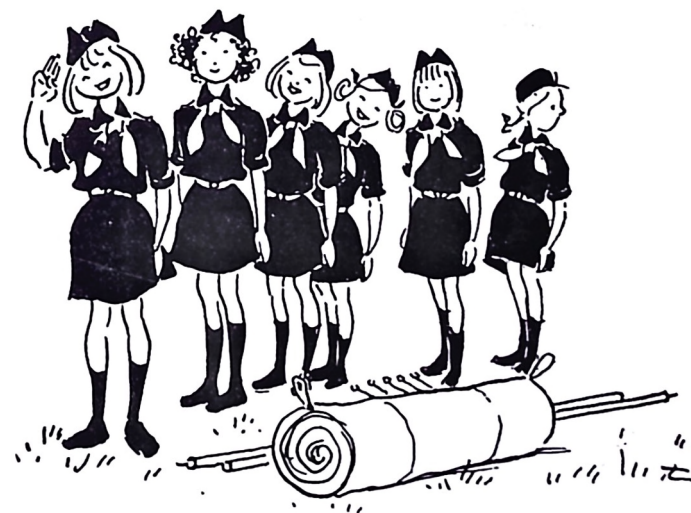
Atter lød fløjten, og sekundviseren standsede.

Teltet stod pænt uden folder eller skævhed, og det faldt ikke sammen trods gentagen kraftig rusken i stængerne.

Dommeren så på uret. — Tolv sekunder! — Kunne det virkelig passe?

Ja, hvorfor ikke prøve engang!

Rostja.

Vi har hørt det saa tit —

og vi ved det saa godt. Vi hørte det første Gang, da vi lærte vores Spejderlov, vi hørte det Gang paa Gang siden i Appeller ved Patrulje- og Tropsmøder, vi stødte ofte paa det i „Pigespejderne“ — vi har talt om det mange Gange. — Vi har ofte tænkt paa, at vi burde være det mere, end vi er, og vi har ogsaa mødt en hel Masse Mennesker, som ventede det af os. Vi vil egentlig ogsaa saa gerne! (Og vi har virkelig ogsaa nu og da haft Held med os en lille Tid til at være det — — men alt — alt for lidt!) Naar Røgen fra Sommerlejrens Baal steg i Vejret, sad vi dér og lod Tankerne følge med og besluttede med glødende Begejstring, at naar vi nu kom hjem, saa skulde det bestemt være! Men naar vi saa kom hjem, saa glemte vi det maaske i nogle Tilfælde, men i de fleste syntes vi ikke rigtig, vi havde nogen Chance for at faa begyndt, og saa blev det ved det gamle.

Vi har hørt det saa tit — og vi ved det saa godt: *at en Spejder er nyttig og hjælpsom mod alle!* — At en Spejder er et Menneske, der vil sprede Solskin omkring sig, at en Spejder glad gaar i Gang med selv det værste Job uden at tænke paa sig selv, hvis hun kan hjælpe og glæde andre dermed! Vi har hørt det saa tit, og vi ved det saa godt — — men nu vil vi ikke mere nøjes med at høre disse pæne Ord og vide, at saadan bør det være, men nu vil vi gaa i Gang med hidtil ukendt Iver — Førere — Stifindere — store Spejdere — smaa Spejdere — blaa Spejdere — grønne Spejdere — Grønsmutter og Blaamejser, du og jeg. Vi kan *alle* være med, ingen er for lille og ingen er for stor! Nu skal det være, for

Her er Chancen!

Det er Fællesraadet, der giver os den! Du ved nok, hvem Fællesraadet er? (Ellers maa du skynde dig at opfriske 3. Kl.s Prøven.) Fællesraadet fejrer 25 Aars Jubilæum den 23. Februar 1949 — og det skal du nok høre en hel Masse om siden — men allerede nu vil vi begynde at tænke paa det — eller rettere, ikke tænke saa meget — men gaa i Gang med Forberedelserne til det Jubilæum! Der er ikke noget at betænke sig paa. — Styr dig paa Hovedet i alle de Kludeposer, du kan komme i Nærheden af — tig Garnrester af alle Slags hos Mor — Bedstemor — Tanter og Kusiner. Spar sammen i Patruljen eller Troppen og køb Tøj og Strikkegarn (Mærkerne faar I nok overladt af nogen, der har lidt rigeligt!) — Faa fat i Mønstre og Opskrifter, og saml paa Synaale, Strikkepinde og gode Raad — og gaa saa i Gang med at lave Børnetøj!

Det er jo nemlig Skik, at man giver Gaver til et Jubilæum, og Fællesraadet ønsker sig Børnetøj i Jubilæumsgave. Sikken en Bunke de kan faa, naar alle Danmarks blaa og grønne Piger straks gaar i Gang med at sy og strikke Børnetøj.

Hvis hver af de Tusinder af Piger, vi tæller, bare lavede een Ting, saa kunde der blive meget, men hvis de hver lavede to eller tre Ting — maaske hele fire — saa vilde det jo være *endnu* bedre, og saa vilde det blive en værdig Jubilæumsgave!

Og nu kan jeg ikke vente med at fortælle jer det allermest spændende ved det hele. (Egentlig havde jeg tænkt at gemme det til sidst, men jeg *maa* fortælle det nu!) Alle disse smaa og store Gaver skal vi faa Lov til at forære til Korpsenes Protektice, Hendes Majestæt Dronning Ingrid, som jo er Formand for Fællesraadet, paa Jubilæumsdagen, og samtidig vil vi bede Danmarks Dronning om at uddele Tøjet til nogle, der trænger til det!

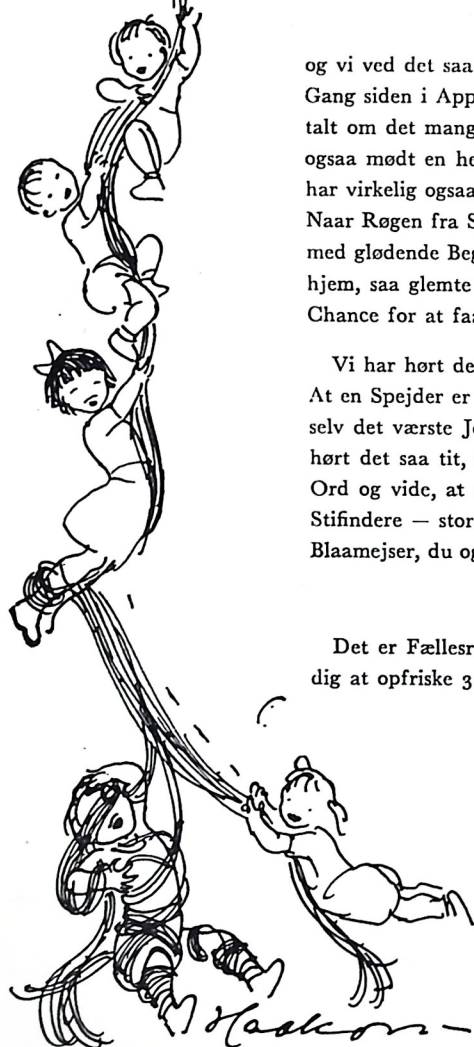
Det vil du gerne være med til, er jeg sikker paa, men læg nu godt Mærke til det, der nu kommer: For at det kan gaa saa godt som muligt altsammen, maa I lige fra Starten have lidt System i Tingene. Derfor maa du nok hellere tale med din Fører om, hvilken Ting I skal lave. Hun har sikkert en Masse gode Idéer. Maaske kan I lave et helt Udstyr til en Dreng eller Pige i din Patrulje — eller et Babyudstyr maaske — — men husk nu, at der ogsaa er mange *Drenge*, der trænger til Tøj, saa I ikke allesammen kommer med Pigetøj, og at *store* Børn ikke bliver ret godt hjulpet, hvis vi alle sætter os til at strikke og sy disse søde smaa Dukketing til Nyfødte!

En anden Ting maa I ogsaa huske, og det er endnu vigtigere, end *hvad* I skal lave, og det er, at det, I fremstiller, skal være godt, solidt og pænt Tøj. Og det skal virkelig *passe* et Barn! Derfor maa Lillesøster og Lillebror overtales til at være Prøveklud meget ofte, saa I er vis paa, at Tøjet bliver til at bruge. Der er dem, der siger, at Haandarbejde skal være saa fint lavet, at man *næsten* ikke skal kunne opdage det, hvis man kommer til at vende Vranken ud! Prøv om du kan gøre det saa fint!

Hvis det kan lade sig gøre, bliver der nok en Udstilling af alle Tingene i Forbindelse med Fællesraadets Fødselsdag, og saa kunde det være morsomt at gaa og se paa det altsammen, især hvis hver eneste Spejder med sig selv vidste, at hun havde gjort sit *allerbedste* til Sagen!

Vi kan ikke spille flere kostbare Minutter med at læse om denne store Chance til at praktisere § 3, som Fællesraadet giver os! Af Sted til Kludeposerne, allesammen!!!

duen.

Havfruerne III

Vi var nogenlunde enige om, at båden skulle have et fuglenavn, og det flagrede i luften med havorne og havmåger og stormsvaler og lignende ædle vingede skabninger. Blot Kirsten ville helst have, at vores skib skulle hedde „Havfruen“, for det passede nu bedst med patruljens navn.

Sillegot sagde, at det var ikke værd, at vi brugte navnet „Havfruen“, for så ville folk bare kalde båden for Havgassen. Det faldt uvilkårligt en i munden, når man så hele bådens fremtoning.

— Jamen hvorfor så ikke lige så godt kalde hende for „Havgassen“ med det samme, foreslog jeg, — det er da et navn med klang i, og så er havgassen jo også en fugl!

Det blev vedtaget. Og næste dag — søndag morgen — dobte vi jollen uden større ceremonier. Sillegot havde bremset os i forberedelserne og sagt, at alt det med at knalde champagneflaske og holde taler og råbe hurra brugte man kun, når et nyt skib løb af stabelen.

Vi råbte alligevel hurra for „Havgassen“, da hun blev skubbet ud på sine ruller og ivrigt plaskede ned i vandet, hvor hun lå og vuggede, fornøjet og buttet og skinnende af hvid maling i morgensolen.

Sillegot svingede med sin skindkasket og ønskede „go' rejse“, da vi for raske, men alt andet end taktfaste årtag startede på vor ekspedition. Målet var også denne gang Lille Strandby, hvor Charlotte havde sørget for, at hele patruljen blev inviteret til søndagsfrokost hos rigermester Blom.

Ih, hvor båden skar gennem vandet nu, da den var ren og glat i bunden, og især når vi roede fire ad gangen og halede ordentlig ud. Så gik det ganske vist slemt i siksak, og det varede aldrig ret længe, før der kom kludder i takten. Vi blev også altfor hurtigt trætte, og vi enedes derfor om at ro to ad gangen og skifte hver ti minutter, sådan at vi roede i ti minutter og hvilede i tyve.

Det kunne være meget godt, at vi nu kom til Lille Strandby og præsenterede båden, efter at den var blevet gjort så fint i stand, men det var jo lidt kedeligt, at vi havde været så optaget af malerarbejde og andre ting, at vi ikke også kunne fremvise en anstændig roning. På hele udturen herskede Charlotte da også med os for at få os lært at ro pænt og „skive“ åren korrekt.

Frem for alt kneb det med at holde takten, og det var næsten umuligt for Karin at lade være med at fange ugler og dænge os andre over med vand.

Det blæste en jævn brise, og den var næsten lige agter ind. Solen var varm nok til, at de fleste af os kunne give den i badedragt og lade solen bage vore lemmer — de

andres brune og mine kridhvide —. Men nu havde jeg besluttet, at jeg ville ikke mere ligne en overgemt mad-dike. Det skulle ikke vare længe, før jeg var lige så flot solbrændt som de andre.

— Bare vi dog havde haft et sejl på båden, sagde Kirsten, som pustede og svedte ved åren. — Det er virkelig synd, at den dejlige medvind skal gå til spilde, mens vi sidder her og slider som galejslaver.

Selv om vi godt kunne unde Kirsten at tabe sig lidt, måtte vi dog give hende ret. Det ville sandelig have været herligt, hvis vor lille „Havgasse“ havde kunnet stryge af sted for spændte hvide vinger. „Sejl til Havgassen“ blev noteret i Charlottes huskebog, men det var slet ikke nødvendigt. Vi skulle nok hjælpe til med at huske det.

Jeg kunne huske, at jeg flere gange havde læst om nødmaster og interimistiske sejle, og hvorfor skal vi i grunden granske forfædrenes bedrifter, hvis det ikke først og fremmest er for at nyde godt af deres erfaringer. Vi var jo også spejdere, oven i købet ganske specielt fremragende dygtige spejdere, som skulle have særlige forudsætninger for at få det bedste ud af enhver situation.

Efter tyve minutters ihærdigt arbejde, under hvilket jeg blev slået i hovedet to gange med en åre, og Birthe havde været på nippet til at gå udenbords, kunne Havgassen sagtligt glide af sted gennem de klukkende bølger, alene fremdrevet af en malerisk rigning bestående af tre årer, et grønstribet badehåndklæde, et andet badehåndklæde, der var vævet med lyserøde roser samt Kirstens uniform, som var den største, vi havde.

Farten var noget mindre end før, men når blot en af os roede, kom vi nemt op på samme fart, som når vi tidligere var flere til at ro. Det vil sige, når Charlotte roede alene, for hun var den eneste, der kunne magte to årer på en gang. Men vi fik da øvet os, det blev der sørget godt for.

Kirsten var sunket sammen ved masten efter anstrengelserne med nødrigingen. — Nu kunne det være rart med en lille hjertestyrkning, sagde hun, — jeg tror, jeg nipper til en ostemad. Hun pakkede op for sine aftenmellemmader, og nippede i løbet af kort tid seks rundtenoner i sig.

— Hvad nu til aften, spurgte jeg, — nu har du jo næsten ikke mere tilbage.

— Det går nok i orden, svarede Kirsten, — det plejer det altid. Foreløbig regner jeg med at kunne tage lidt på forskud til frokosten hos Charlottes onkel og tante.

Nu opfører du dig ordentligt, når vi kommer derhen! — var det eneste, som Charlotte sagde.

Det var endnu ikke middag, da vi nærmede os Lille Strandby, hvor vi allerede på lang afstand kunne se kaptajn Vom stå og vente på værftsbroen, bred og fyldig.

For at „vise“ os gik vi tre mand til årerne, og vi passede vældigt på takten, mens vi roede af alle kræfter, så skummet stod om boven og — som Birthe udtrykte sig — vi skød en „brølende“ fart fremad, ekstra hjulpet af et frisk vindpust i de farvestrålende sejle. Havgassen brusede fremad som en af hine gamle, stolte Dragesnekker, og vi følte os næsten som en flok rigtige vikinger, der stævnedes frem til erobringstogt mod en fremmed kyst.

Før vi drejede til broen, hvor kaptajn Vom stod og vinkede og råbte, så han var helt rød i hovedet, strøg vi tæt udenom resterne af en gammel bro, og vi vinkede muntert tilbage til vor tykke ven, mens vort bryst svulmede i os af stolthed og ædelt mod.

Pludselig lød der en skrabende lyd. Båden krængede lidt og standsede farten temmelig brat.

Vort overmod var blæst bort. Stod vi virkelig på grund? — Og endda helt ude ved enden af broen?

Vi prøvede at stage os løs, men kunne ikke engang nå bunden med årerne. Det var heller ikke en sten, vi stod på. Det var mystisk!

Men kaptajn Vom forklarede os, at vi hang på en gammel pæl, der stod helt under vandoverfladen, og at vi kunne prise os lykkelige, at vi ikke havde rendt bunden ud af båden. — Jeg gjorde min sandten, hvad jeg kunne, for at vinke jer langt uden om den gamle, kasserede bro, sagde han. — Sådan noget gammelt ragelse skal man altid gå i en stor bue uden om, når man ikke er lokal-kendt.

Vi prøvede at krænge båden og at vrikke med den og at ro af alle kræfter, og Havgassen væltede lydigt over:

fra side til side, og den flyttede sig lidt, men gled straks tilbage, og den snurrede rundt og teede sig som en sprælende flue på en knappenål. Pælen sad lidt løs og gav sig godt nok til siderne, men den holdt stædigt fast på sit bytte.

— Har I en kasteline, så hiv den ind til mig, råbte kaptajn Vom.

Bessie, vor kasteekspert, gjorde sit redningsreb klar, og da hun havde fået redet de værste kinker og krøller ud af det, prøvede hun et kast, som dog ikke nåede længere end lige udenfor båden, fordi rebet filtrede sig helt sammen. Det blev halet ind igen, og det lignede nærmest en halvt optrevlet gulvmatte, sådan som et redningsreb som regel ser ud, når man har allermost brug for det.

Det var et irriterende arbejde at få redet de væde krøller og løkker og knuder ud, og det værste var næsten, at vi alle hver for sig syntes, at vi kunne gøre det bedre end de andre, så resultatet blev, at vi planløst rev i bundtet alle på en gang og lavede endnu mere indviklede knuder, end der havde været før.

— Een ad gangen, een ad gangen! brølede kaptajn Vom inde fra broen.

Vibeke fik overladt valpladsen, men hun så pludselig ud som en meget lille, forsagt somand overfor den store soslange.

— Begynd ved tampen, og bliv hele tiden ved med at hale den samme tamp igennem, rådede kaptajn Vom. Og det var sandelig forbavsende, så let det nu gik. Det tog bare et par minutter, før hele rebet var klart, og Bessie gjorde sig klar til et nyt kast.

Da det var umuligt for hende at svinge armen ordentligt, når hun stod i bunden af båden, måtte hun helt op på tofterne, hvor jeg støttede hende, mens hun kastede.

Denne gang blev det et fint kast, og det lykkedes hende at slå kasketten af kaptajn Vom.

— Hal så bare væk, råbte Bessie til ham, — vi har gjort fast her ombord.

— Ja, det kunne I lide, svarede han, — og så skulle I stå der og grine ad mig, når den sytråd pludselig knækker, og jeg så dratter i baljen. Den kasteline kan jo ikke bære vagten af et ordentligt mandfolk. Nej, nu gør jeg tampen fast her på broen og så kan I selv hale jer ned af pinden.

Vi halede. — Ohøj — hiv! Ohoo — hiv!

— Kræng hende over samtidig, lod det fra kaptajn Vom.

Alle gik vi over i den ene side af båden, mens vi fortsatte at hale.

— Uhuu — hiv! Ohææ — hiv!

Båden kom fri med et sæt og susede ind mod enden af broen.

— Drej det rør! brølede kaptajn Vom.

Birthe, som stod agterst, greb rorpinden og drejede den, men desværre den gale vej, og i stedet for at gå klar af broen fo'r båden ind under den, så „masten“ knækkede, og hele den pragtfulde takkelage ramlede ned om ørerne på os.

Sikken en redelighed og sikken et hyl, der steg op fra den forvirrede dyngge årer og håndklæder og spjættende arme og ben.

Hylet fortabte sig i en blanding af forskellige lyde, som stønnen fra Karin, som lå i bunden med Kirsten over sig, af skældud fra Charlotte over den kæmpe-ost, som havde drejet roret, og af små, ynkelige piv fra Birthe, der havde fået en bule i panden.

Men fra broen oven over os lod kaptajn Voms dybe, fuldtone: Hå, hå, hå, hå!

K. Lund.

T I N K A G E N N E M T Y K T O G T Y N D T

Trat, trat — trat, trat —
nu skal du ud af Reden.

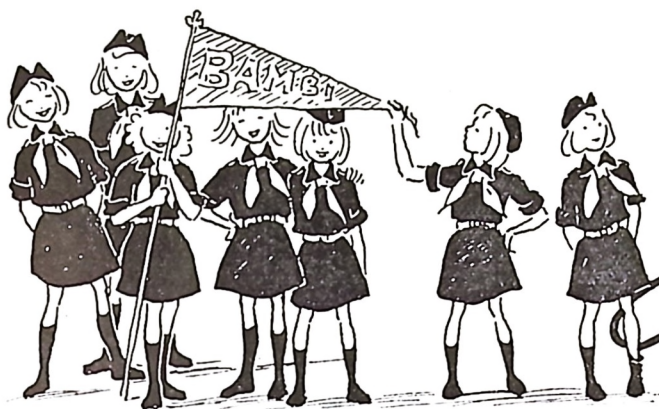
Hvorfor dog nu forstyrre mig i Freden?

Selv ikke Tvætningen —
foroven og forneden.

kan vække mig — kun Grøden —
der er sveden!

Hæere Patruljeførere!

U-le kom alligevel i Sommerlejr, og for hele Bambipatruljen blev denne deres første Teltlejr en stor Oplevelse.

Jeg besøgte dem i Lejren paa en week-end. Det viste sig, at Bambierne var faldet godt til i Lejren, og jeg kunde ikke lade være at glæde mig over det gode Sammenhold og den gode Tone, der herskede i Patruljen. Det var ikke mindst „Bambi“s Skyld, for hun forstaar paa en udmærket Maade at faa dem alle med i baade Arbejde og Leg — selv „Lilleblomst“, som er en lille forkælet og upraktisk Sjæl, befandt sig godt i Lejren. Hun var blevet helt god til at skrælle Kartofler, hvilket Bambi havde rost hende for, og det havde givet hende saa meget Selvtillid, at hun kastede sig ud i andre Opgaver og opdagede, at hun alligevel ikke var saa umulig endda. Den Hjemve, som de første Dage havde dæmpet hendes ellers saa gode Humør, var forsvundet, og nu morede hun sig med de andre. „Stær“, der til daglig er glemsom og lidt mut, viste sig at være en virkelig god Kammerat, som altid var parat til at hjælpe de andre — og det kunde hele Troppen lide hende for, saa hun gik rundt og var stille og glad, og det gjorde mig godt at se, for „Stær“ har det ikke altid saa nemt hjemme.

I Middagsstunden fik jeg „Bambi“ og „Stampe“ med hen paa en solfyldt Plet, hvor vi lagde os lige paa Ryggen og saa op paa de drivende Sommerskyer — og lidt efter lidt fortalte de mig om alle deres glade Oplevelser i Lejren: Heldagsturen til Øen, Aftenturen med Skolelæreren, som fortalte om og viste den nærmeste Omegn, og som til sidst inviterede paa Stikkelsbægrød i den gamle Landsbyskole, Patruljeturen, der var lavet

som Patruljekonkurrence og endte med primitiv Madlavning paa Stranden, Gudstjenesten Søndag Morgen i den lille hvide Kirke paa Bakken, Lejrbaalene, Forældredagen, Tordenvejret — alt blev kædet sammen til en glad Beretning. Jeg tænker mig, at I andet Steds i Bladet kan læse om lignende Oplevelser, som andre Troppe og Patruljer har haft, saa jeg vil ikke komme nærmere ind paa Enkelthederne, men jeg vil fortælle jer, at „Bambi“ endte med at sige: „Hvor er jeg glad for, at alle i min Patrulje fik Lov at komme med, for nu kender jeg hver enkelt meget bedre.“

Middagshvilen var forbi, og 32 glade Spejdere sprang forbi mig med Badetøjet under Armen. Jeg blev siddende lidt og tænkte over „Bambi“s sidste Bemærkning. Synes I ikke, Patruljeførere, at „Bambi“ har brugt Øjnene godt og derved faaet noget værdifuldt ud af sin Sommerlejr? I har sikkert ogsaa lært jeres Spejdere meget bedre at kende og opdaget, at en og anden var i Besiddelse af Evner, som I slet ikke vidste, hun havde. Benyt jer af denne Viden i den kommende

Tid, og I vil opdage, at Patruljearbejdet glider lettere.

Det er atter Hverdag hjemme i Troppen, og „Bambierne“ har travlt med at efterse og reparere det Patruljeudstyr, som har været med i Lejren. Patruljen er desværre ikke saa velhavende, at den har eget Telt, men Troppen har laant Teltet til de Patruljer, der intet havde, hos den stedlige Drengespjeldertrop, og hver Patrulje har faaet Besked fra Tropsføreren om at ordne og efterse det Telt, de har benyttet i Sommerlejren, og aflevere det til Drengene. Der mangler et Par Bændler hist og her, og en af Bardunerne sprang den sidste Dag og blev kun bundet sammen, saa der maa splejdes en ny Ende til, flere af Pløkkene trænger til at rettes lidt mere ud og selve Teltet rystes og børstes. Efter at alt er ordnet, kan Bambierne med god Samvittighed aflevere Teltet til „Leoparderne“ med et velment „Tak for Laan“.

Grydesættet efterses. Den mindste Gryde er endnu lidt sort i Bunden, og det gik vist lidt for hurtigt med at skrubbe Gryden den sidste Dag, saa nu maa den have en ekstra Omgang med Karskrubben. Stegepanden skal der tages særlig Hensyn til, den tørres, smøres ind i Fedtstof, ellers rusten den i Vinterens Løb, Træskeerne skures med Skurepulver, saa de igen er hvide og fine. Spaden befries for Jordrester, og da Øksen tydelig bærer Spor af at have været i Sommerlejr, tager

Mink den med hjem og faar sin Far til at slibe den. Mink lover at smøre Øksen ind i Vaseline, pakke dens Hoved ind i brunt Indpkningspapir og tage den med til Patruljemødet næste Gang. Redningsrebet og Signalplader har ikke lidt nogen Overlast, saa de kan roligt lægges paa

Plads, Forklæder, Grydelapper og Poser tilbyder Mus at tage med hjem og putte i Stovvasken paa Fredag. Stampe konstaterer med Tilfredshed, at nu har Patruljeudstyret faaet den Behandling, det tilkommer, og Bambierne kan rolig glæde sig til næste Aars Sommerlejr — og det gør de!

Hilsen til alle fra gode Lejre hjemvendte Spejdere!

Bo.

★ ★ ★ P O S T B O X ★ ★ ★

Dennegang er der en Pigespejder fra Korsør, der ønsker at korrespondere med en Kammerat fra København og Ribe. Der er tretten Pigespejdere fra Australien, fra 11 til 15 Aar, en Patrulje, ligeledes fra Australien, hvor Patruljeføreren hedder Alma Jensen, men derfor er det ikke sikkert, at hun er dansk. En Australier er interesseret i Blaamejser.

To fra Amerika paa tolv Aar, hvortil der kan skrives paa Dansk (sikken en Chance!).

Alle, der ikke har modtaget Adresser, meddeles, at deres Adresser er afsendt til de ønskede Landes Postbox-Sekretærer, saa I faar Brev derfra, saa snart der er fundet en Penfriend, der passer i Alder.

Første Halvdel af Juli og August er jeg ikke hjemme.

Spejderhilsen

Fromse

Ellen Ewers, III Viborg. Inger Just Olesen, Grethe Johannesen, Brædstrup. Inger Gotlib Nielsen, Birgitte Gjæs Trop. Ruth Mikkelsen, Ringkøbing. Karen Jensen, I Viborg. Ida Clausen, Lilli Sofus Petersen, Langaa.

Aase Grottrian, Bente Yde, I Viborg. Kirsten Holm, Hulda Thorarinsdottir, Inge Engelsborg Olsen, Anny Høyberg-Larsen, Birgit Tanholt Hansen, Spejderskolen.

Vibeke Eriksen, Else Frigast, I Viborg.

Elisabeth Flagstads Spejderskole

er en statsanerkendt Husholdningsskole, som ligger i Korinth paa Sydfyn.

Saa meget ved vist alle danske Pigespejdere om Spejderskolen. Men mon I ogsaa ved, at et nyt Skoleaar begynder den 1. September og varer til 1. Juli? Der er endnu enkelte Pladser ledige til næste Aar, saa hvis I er færdige med Skolen og søger huslig Uddannelse, hvorfor saa ikke faa den der, hvor I samtidig har Lejlighed til at være Spejdere?

Ved Henvendelse til Skolens Bestyrerinde: *Komtesse Naka Haugwitz, Korinth, Fyn*, kan I faa Skoleplan, som indeholder alle Oplysninger om Undervisning, Pris o. lign. De unge Piger, der er saa heldige at blive Elever paa Spejderskolen, faar en god Uddannelse af dygtige Lærere og oplever et ualmindeligt morsomt Kostskoleaar. Spørg bare gamle Elever — og dem findes der dog en hel Flok af efterhaanden, nu Skolen gaar ind i sit 27. Aar.

Spejderchefen

Husk Pigespejdernes gensidige Hjælpebureau!

Mangler De Hjælp i Huset - og har De et tomt Værelse? - Mangler du et Værelse - og har du Overskud af Tid og Kraft?

Skriv til „Pigespejdernes gensidige Hjælpebureau“

Fru Ida Paludan Nielsen . Marskensgade 4 Ø

★ ***Bladtrolden bringer en buket af sensommerens allerdejlige blomster til Trilletegner, der er syg, og som vi må savne i de førstkommende blade.***

PAA LAGER...

Blaamejsenaalen	2,35
Modeknappen.....	0,65
HUSK! Der skal medfølge Rekvisition fra Tropsforeren ved Bestilling	
Store Skriveblokke $\frac{1}{4}$	3,25
Smaa $\frac{1}{8}$	2,00
Verdensflag paa fore. Stang 17 cm.....	3,50
Gem Sommerens Minder i et Fotoalbum	
Stort Udvalg i mange Farver og med Emblem	
1,00 1,25 1,75 2,75 3,00 3,25 3,85 5,00 5,50 9,50	
Negativ Album	3,00
Fotohjørner	0,65
Udklipshøjer	2,75 4,25 6,25

Pigespejderdepotet

LUNDSGADE 6 . KØBENHAVN Ø

Det Danske Pigespejderkorps' Adresser

KORPSRAADETS FORMAND

Landsretssagfører Poul Flagstad, Esbjerg.

BESTYRELSENS FORMAND

Fru Sybille Bruun, Overgaden neden Vandet 15, Kbh. K.

SPEJDERCHEF

Fru Hanna Holmblad Lund, Korpskontoret, Læssøegade 199,
Odense. Telf. 7104. Postgiro 86000.

SOUSCHEF

Frk. Märta Stjernswärd, Lundsgade 6, København Ø.

REDAKTION AF „PIGESPEJDERNE“

Fru Annesofie Hermann, Ellemosevej 89, Hellerup, hvortil alle
Bladbidrag sendes inden den 5. i hver Maaned, hvis de skal naa
at komme i Betragtning i det først udkommende Blad.

INTERNATIONAL COMMISSIONER

Komtesse Naka Haugwitz, Spejderskolen, Korinth.

POSTBOX

Fru Ellen From Petersen, Stationen, Maaløv.

PIGESPEJDERDEPOTET OG KONTOR I KØBENHAVN

Lundsgade 6, København Ø. Telf. Øbro 8383.
Postgiro 40673. Korpssets: 38427.

REDAKTION AF FØRERBLADET

Læssøegade 199, Odense. Alle Bidrag til Bladet sendes inden den
25. i Maaned for at kunne komme med i det først udkommende
Blad.

ADMINISTRATION AF FØRERBLADET

Korpskontoret, Lundsg. 6, Kbh. Ø. Giro 33633.

REDAKTION: Fru Annesofie Hermann, Ellemosevej 89, Hellerup.

ADMINISTRATION: Bladkontingent sendes til „Pigespejderne“, Korpskontoret, Lundsg. 6, Kbh. Ø. Postgiro 36302.

„PIGESPEJDERNE“ kan ogsaa bestilles gennem Postvæsenet og koster Kr. 4,00 pr. Aar.

EKSPEDITION og TRYK: Fyens Stiftsbogtrykkeri, Odense. Afleveret til Postvæsenet den 12 August 1948

J71807